

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 80/2016
18.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиље В.М. из А., коју заступају Б.О., адвокат из Н. и Н.К., адвокат из Н., против туженог П.з.м.ж. и т. М.Т. ДОО К., општина Б., кога заступају Г.П. и С.М., адвокати из Б., ради утврђења и поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/15 од 02.10.2015. године, у седници одржаној 18.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/15 од 02.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 2233/13 од 03.06.2015. године, ставом првим изреке, утврђено је да изјава тужиље о отказу – престанку радног односа од 02.02.2013. године, потписана од стране тужиље, не производи правно дејство, те је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 01.02.2013. године, а тужени је обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трокове парничног поступка у износу од 150.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/15 од 02.10.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време по уговору о раду од 28.01.2009. године. Тужила је потписала писмену изјаву од 02.02.2013. године, којом изјављује да својеволјно даје отказ уговора о раду. У тексту изјаве, која је као штампани образац раније припремљена, оловком је уписан датум заснивања радног односа – 28.01.2009. године и датум изјаве – 02.02.2013. године, као датум када ће тужилји престати радни однос. Тужила је сама уписала своје личне податке у образац (ранији број личне карте ...) и потписала се. Решењем туженог од 01.02.2013. године, тужилји је отказан уговор о раду, због тога што је дала самоволјни раскид радног односа и утврђено је да јој радни однос престаје 02.02.2013. године. Током поступка је утврђено да је тужила изјаву о престанку радног односа, на захтев директора туженог, потписала приликом закључења уговора о раду дана 28.01.2009. године и да је наведена изјава била основ за доношење решења којим јој се отказује уговор о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када су поништени отказ уговора и решење туженог од 01.02.2013. године којим је тужилји престао радни однос, а тужени обавезан да тужилју врати на рад.

Одредбом члана 175. тачка 4. Закона о раду, прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог. Одредбом члана 178. став 1. наведеног закона је прописано да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду.

Према наведеним одредбама закона изјава запосленог којом отказује уговор о раду има карактер једностране изјаве воље, за чију пуноважност је потребно да је да слободно изражена. Тужила није изразила вољу да јој радни однос престане, јер је по захтеву директора туженог изјаву „отказ уговора о раду“ од 02.02.2013. године, у коме нису били наведени име и презиме тужилје, нити датум престанка радног односа, потписала приликом заснивања радног односа. Према одредби члана 28. Закона о облигационим односима, изјава воље мора бити таква да се са сигурношћу може закључити о њеном постојању, при чему мора бити учињена слободно и озбиљно. У овом случају, како правилно закључују нижестепени судови, изјава тужилје о отказу која је била основ за престанак радног односа не производи правно дејство, јер не изражава праву вољу тужилје да јој радни однос код туженог престане применом члана 178. Закона о раду.

У ревизији туженог, између осталог, указује се да судови нису оценили законитост оспореног решења о отказу уговора о раду, с обзиром на то да су се бавили утврђењем рушљивости изјаве воље, због чега је материјално право погрешно примењено. По налажењу Врховног касационог суда, ови ревизијски наводи нису основани, из разлога што се основ за престанак радног односа, налази, управо, у тужилјиној вољи која је у конкретном случају била ограничена тиме што је изјава о раскиду потписана истог дана када је радни однос заснован, из чега произлази да је изјава воље без дејства. Дакле, правилна примена члана 178. Закона о раду која ближе уређује отказ од стране запосленог подразумева да изјава воље запосленог мора бити слободна, односно да мане у вољи изјаву

запосленог чине рушљивом и истовремено решење о отказу незаконитим, како то правилно закључују нижестепени судови.

Ревизијски навод, да је против тужиље покретнута истрага због основане сумње да је извршила кривично дело на раду и у вези са радом, нису од утицаја на доношење другачије одлуке, из разлога што тужиљи отказ није дат по члану 179. тачка 4. Закона о о раду – због учињеног кривичног дела, већ је предмет овог спора оцена законитости престанка радног односа отказом од стране запосленог, у смислу члана 175. тачка 4. наведеног закона.

Имајући ово у виду, оспорена изјава и одлука о престанку радног односа правилно су поништене као незаконите, а тужени обавезан да тужиљу врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**